

Men dette fine Silkebaand var ogsaa det sidste Baand, som kunde holde det gamle Flertal sammen. Thi det, som sker for Tiden her i Danmark, baade i Rigsdagen og ude i Landet, er intet andet, end at et gammelt Flertal smuldrer hen, og at et nyt er ved at skabes. Reformpartiet har fuldført sin Politik, og det har sprængt sig i Fuldførelsens sidste Øjeblik. Det, som skete, da den saakaldte Forsvarssag blev løst, og som saa ud som en Svulmen af Muskelstyrken hos forskellige Partier, var politisk set intet andet end en Krampetrækning.

Vejen gaar nu fremad mod en ny politisk Deling, en Deling, hvor man er træt af den Politik, der har været ført gennem en Række af Aar, og som var en Sammenblanding af Højre og Venstre. Man søger derfor hen til en Deling, hvor Højre er paa den ene Side, Venstre paa den anden, hvor Konservatismen er paa den ene Side og den sociale Radikalisme paa den anden. Det, der dæmrer for Øjeblikket i dansk Politik, er det store endelige Opgør mellem den almindelige Valgret og den privilegerede, og i dette maa enhver finde sin Plads. Jeg tror, at naar den Deling skal finde Sted, vil det vise sig, at der ud af det nuværende historiske Højre træder Mænd over paa den almindelige Valgrets Grundlag, men jeg tror ogsaa, at der indenfor det historiske Venstre vil ske en Udvandring til den privilegerede Valgret. Berettigelsen for det radikale Parti til nu at hilse sin Regering som ledende er den ganske simple, at det radikale Venstre fra sin Stiftelse har tilstræbt at samle sig om og blive Bæreren just af den almindelige Valgrets Politik, klart og bestemt udtrykt. Derfor har ogsaa, medens alle de andre Partier udenfor Socialdemokratiet have maattet undergaa Splittelse og Nedgang, det radikale Venstre været det Parti, hvorom Vælgerne begyndte at samle sig til Opgang. Jeg føler mig overbevist om, at der for Regeringens Politik, saaledes som det blev udtalt af Konseilspræsidenten, er et Flertal i Befolkningen.

Om hvorvidt der her i Rigsdagen er et Flertal for Regeringens Opgaver, kan man maaske være noget i Tvivl, eller rettere sagt, derom var man under en Del af den ærede Ordfører for „de 27“s Tale noget i Tvivl. Jeg maa maaske faa Lov til at opholde mig et Øjeblik ved denne Del af hans Tale. Der er ingen Tvivl om, at der brændte en harpikset Ild paa hans Hjertes Skorsten. Om den var antændt af

Elskov eller andre Følelser, skal jeg lade være usagt, men derimod tror jeg ubetinget, at man med Wessel tør sige:

Naar man Røgen ser opstige
— Røgen var hans Aria —
Maa man tænke, om ej sige,
Der er hedt, hvor den kom fra.

Den ærede Ordfører havde det virkelig meget hedt, men i denne Del af hans Tale var der alligevel noget vist forfriskende. Og det er ganske naturligt, for naar man som den ærede Ordfører gennem en Række af Aar har været tvungen og pisket til ikke at sige andet end de mest kvalme Rosens Ord, maa det være vidunderligt en Gang at faa Lov at skælde ud. Der var noget virkelig forfriskende i alle de Ondskabsfuldheder, han søgte at komme med, selv om de som Angreb betragtede ikke vare synderlig værdifulde.

Jeg maa maaske have Lov til at sige et Par Ord om den ærede Ordførers Ondskabsfuldheder. Han viste sig her som en virkelig Lærling af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) bl. a. i sin Opfattelse af Navnenes Betydning i Politik. Han dvælede længe og med en god Hensigt ved den højtærede Udenrigsministers Navn og sagde, at der til dette Navn var knyttet megen Bitterhed. Denne Navnepolitik er en Affødning af den Politik, som det ærede Medlem fra Ringkøbing drev som Minister, naar han troede at kunne styrke sin Politik ved deri at anbringe Navne, nemlig Navnene paa Sønner af de Mænd, der en Gang havde spillet en stor Rolle i dansk Politik. Det var saadanne Navne som Berg, Høgsbro og Alberti. Og naar man skal tale om den Bitterhed, der er knyttet til et eller andet Navn her i Landet, tror jeg oprigtig talt, at der er knyttet mere Bitterhed til den Maade, hvorpaa Navnene Alberti og Berg ere blevne ødelagte, end til Udenrigsministerens Navn. Om Navnet Høgsbro skal jeg ikke udtale mig, thi særlig stort har det jo aldrig været.

Den ærede Ordfører havde bygget denne Del af sin Tale saaledes op, at han havde lidt til hver enkelt af de Personer, som nu sidde i Ministeriet, og han vilde formodentlig derved illustrere den Parole, som er bleven udsendt gennem hans Presse, at nu skulde man sandelig vise det danske Folk, hvorledes en saglig Opposition saa ud, en Opposition, der ikke brød sig om Personer, og som ikke i mindste Maade vilde give sig af med disse personlige Pillerier, som de Radikale i sin